

Publicerad 2010-01-28 00:39 av Amandaaa

Till en person jag älskar.

Jag ligger ensam i min säng.

En plats där det förflutna är samlat.

En plats där du en gång legat bredvid mig.

Då jag legat i din famn.

Livnärt mig på din trygghet.

På din värme.

På din kärlek.

Det är en kall plats utan dig.

Det är en tyst plats utan dina andetag nära mig.

Jag ligger inte längre på ditt bröst och hör ditt hjärta slå i takt med mitt.

Jag ligger inte längre på mage medans du ömt smeker min rygg.

Jag kan inte längre vända mig om för att kyssa din läppar.

Jag kan inte längre klia dig på ryggen.

Jag kan inte längre visa min ömhet och kärlek för dig.

För du finns inte.

Du finns inte längre i min atmosfär och andas samma luft som mig.

Du finns inte längre i våran tvåsamhet.

Nu existerar bara min ensamhet.

Utan dig är jag en vandrande vålnad.

Utan dig är jag en trasig själ.

Utan dig vet jag inte vem jag är.

Jag älskar dig.

Vill att du kommer tillbaka till mig.

Kan inte leva utan dig.

Kan inte leva med dig.

Dina blå ögon hemsöker mig.

Vågade inte titta in i dom.

Då jag var rädd för att fastna och segla vilse i deras oändliga hav.

Rädd för att du samtidigt skulle titta in i mina mörka.

Inse att det finns inget mer än mörker och trasighet.

Att jag inte vore mer än ett tomt skal.

Jag stod vid ett vägkval.

Tog fel beslut.

Gjorde fel val.

Så nu ligger jag i min säng.

Ensamheten är oundviklig.

Då mina tysta ensamma andetag är det enda som ekar igenom mörkret.

Det känns som en evighet mellan dig och mig.

Det känns som en evighet sedan jag var din.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Amandaaa med Poeter.se id #25474 innehar upphovsrätten